(6)

Quid senserit P. Ludovicus Molina in materia de auxilijs, quę inter P.P. Dominicanos, et Jesuitas controuertitur.

Primo Molina contra Pelagium, necessitatem grãe simpliciter constituit et late probat esse de Fide disp.ª 6. ar.º 13. quæst.is 14. pag. 24. vers.º liberum nostrum arbitrium, et 25. vers.º Concl.º est de Fide, et seq. Praeterea, iuxta doctrinam Concilij Trid.i habitus infusos, et supernaturales grãe Charitatis et aliarum virtutum requiri docet disp.ne 44. præsertim pag.ª 272. vers.º atque, et sequentibus; multisque alijs in locis.

pa. 19. col. 1. vers. Liberum, et vers. Con.º et seq.

pag. 190. col. 2. vers. atque. et seq.

Secundo, Actus huiusmodi virtutum, non solum quo ad modum, sed etiam quo ad substantiam, supernaturales esse, et nullo modo etiam secundum aliquam rationem fieri posse a solo libero arbitrio, optime explicat pag. 59. ad finem in hęc verba, nullum omnino dari, non solum actum, sed neque rationem formalem actus nostri liberi arbitrij, ex his, qui ad credendum, sperandum diligendum, ac poenitendum, ut ad salutem oportet, et denique ex his, qui ad Justificationem, tanquam dispositiones commensuratae, proxime, vel remotę sunt necessarij, qui a solo libero arbitrio elicientur, elicique possint, sed ad omnem talem actum, ad omnemque rationem formalem illius concurrere principaliter Deum, influendo, et cooperari per auxilia gratiae etc. Idem docet pag. 60. ad finem, vers.º Est tamen obseruandum pag. 201. vers.º Secundum, pag. 231. vers.º possumus existimare, ad medium, et pag. 232. vers.º nostra, pag. 428. ad medium, et alibi saepe.

pag. 41. col. 2. vers. illud postremo.

pag. 42. col. 1. vers. est tamen observandum.
pag. 137. col. 1. vers. Secundum et seq.
pag. 165. col. 1. vers. possumus. et col. 2. vers. nostra.
pag. 328. col. 2. vers. ad primam.

Tertio. ad huiusmodi actus contra Pelagium, ponit auxilia gratiae cooperantis ut constat ex tota disp. 12. ad art.m 13. quæst.is 14. et pag. 59. vers.º illud postremo, et 60. vers.º est tamen, et disp. 38. pag. 228. vers.º 3.º atticieramus pag. 229. vers.º ex dictis pag. 232. vers.º nostra, et vers.º hinc quinto pag. 240. vers.º ad secundam probationem, et in Appendice ad librum Concordiae pag. 27. et sequentibus.

pag. 41. col. 2. vers. illud. et 42. col. 1. vers. est tamen.
pag. 163. col. 2. vers. Tertio adjeceramus et 164. col. 1. vers. ex dictis. 165. col. 2. vers. nostra. 166. col. 1. vers. hinc quinto. 170. col. 2. vers. ad 2. probat.

Quarto, Gratiam praeuenientem constituit, et ei tribuit Fidei, et totius Justificationis initium disp. 8.ª ad art.m 13. quæst.is 14. a pag. 35. pag. et 42. ad finem, et 43. et pariter etiam disp.ne 9.ª cuius titulus est, Initium Fidei, etc.

a pag. 25. pag. 30. col. 2. vers. ut quo. pag. 28. ib. initium fidei. 37. et 43. et 150. disp. 37. pag. 172. disp. 41. col. 1. vers. dixi totius

UGR Biblioteca Universitaria

esse a Deo, pag. 31. disp.ne 12. pag. 52. disp.ne 13. pag. 62. disp. 36. pag. 221. disp. 38. pag. 228. disp. 39. pag. 243. vers.o dixi toties, gratiam praevenientem; qua gratia praeveniens est, tempore, vel natura, antecedere influxum liberi arbitrij, quoniam si sumatur ut posterius tempore, vel natura, sortitur gratiae cooperantis rationem, et dixi in appendice a folio 27.

Quinto: per gratiam praevenientem, seu internum eius auxilium, intelligit non solum illustrationem intellectus, seu 1.ta cogitationem, verum etiam motus quosdam voluntatis, et affectus indeliberatos, sive timoris, sive spei, aut amoris, sive cuiuslibet alterius similis boni affectus, ut constat ex pag. 254. vers.o 2.a

pag. 35. vers. ad eiusmodi

pag. 25. disp. 8. col. 1. vers. ad eiusmodi. 180. col. 1. vers. 2.o ratio. latius 182. col. 2. vers. in contraria sententia. pag. 183. vers. eodem dicendum est. exegesie. vers. ut vero res. ibid. col. 1 ex d. Aug.

ratio est, et latius 259. vers.o in altera sididica, et vers.o Idem dicendum est, de affectibus gratiae, quibus praevia cognitione, voluntas allicitur, et invitatur, tum ad eliciendam spem, tum ad diligendum Deum antequam actum spei, aut amoris, vel doloris ex dilectione eius eliciat. licet n. ad eiusmodi effectus ex.

260. eleganter Aug. 261. alliciens ergo. vers. [illegible] ad med. pag. 263. vers. motus.

Sexto. Concedit, praeter auxilium sufficiens, auxilium efficax, et hoc ab illo distinguit pag. 232. vers.o antequam in haec verba. Sciendum est, nos non negare communem illam distinctionem auxilij sufficientis in efficax, et inefficax, ita tamen efficax ut libertatem arbitrij, ac proinde meritum, ac laudem ab eo non tollat etc. nec ibi pag. 235. reijcit auxilium efficax, sed late impugnat modum, quo alij explicant eius efficaciam, ut parum consonum Conc.o Tridentino, et his, quae fides catholica docet, de quo etiam pag. 236. et 237. et sequentib. et pag. 426. errorem vocat in fide, et late refellit.

pag. 166. vers. antequam.

a pag. 167. vers. et multa sane.

pag. 168. et 169. pag. 327. vers. certe non dubitarem.

Septimo. Hanc efficaciam non esse a solo libero arbitrio, sed praecipue a Deo, et ab eius gratia, sed non sine libero arbitrio, ut de fide est, bene explicat pag. 60. ad initium, cum ait, ad omnem actum, ad omnemque rationem formalem illius, concurrere principaliter Deum, influereque, et cooperari per auxilia gratiae, ex eiusmodique influxu, tam esse, quam rationes formales eorum, habere, quod supernaturales sint, et quod in suo ordine, vel gradu, proxime, vel remote disponant, commensurate ad iustificationem, et infra, cum hoc tamen stat id, quod salva fide catholica, negari non potest, nempe ad eiusmodi omnes actus, necessariam esse cooperationem, liberumque influxum arbitrij nostri sine quo influxu, non erunt etc. et ad finem illius pag.e de eisdem actibus, sic ait, cooperationem nostram, influxumque arbitrij nostri, in eiusmodi actus

pag. 41. vers. illud postremo.

pag. 42. vers. est tamen observandum.

UGR Biblioteca Universitaria

neq. esse rem aliam, neq. rationem aliam formalem, quā ipso sunt actus, qui
ut emanant à libero arbitrio, tanquam à parte minus principali, unius
integrae co[rum] efficientis causae, et pag. 61. ad initium, nulla actio, aut
pag. 42. vers. eod. ratio formalis actionis est, quae sit à libero arbitrio, et nō simul, ac praecipue
à Deo cooperante, et adiuvante, pag. 231. ad mediū, contendens liberi arbitrij
pag. 165. vers. postremus. eū non aliud sit, quam liber influxus, et cooperatio arbitrij nostri in actū
Contritionis tanquā partis minus praecipuae totius causae integrae illius actus
atq. adeo fiat cooperante Deo simul, ac praecipue in eundem actū per au-
xilium gratiae praevenientis, quae eam tunc rationem etiam subit gratiae
pag. 328. vers. ad primam. cooperātis, et adiuvātis arbitrium ad eundem actū, pag. 428. ad initiū, ipse
pag. 170. ad primā. scilicet Deus est auctor, ac praecipuus effector co[rum] operum in nobis, pag. 239.
pag. 329. vers. ad Tertiam. ad finem, pag. 429. vers.o ad 3.a

Octavo. Nihil habere iustum, quo à peccatore discernatur, et de quo gloriari
possit, quasi illud non acceperit à Deo, aperte docet Molina pag. 43. ad
pag. 30. vers. quod sed. 41. vers. illis postremo 165. vers. postremus. ad finē. 170. vers. ad primū cons. initium, pag. 60. paulo post initiū, pag. 231. ad finē, pag. 240. initio, quare
Deus est, qui praecipue iustificatum discernit à non iustificato, Deo coope-
rantis ipsius adulti, qui iustificatur arbitrio, ut est de fide, ac proinde
nihil habet iustificatus, quo à non iustificato discernatur, quod à Deo
pag. 329. vers. ad Tertiam. non acceperit, atq. adeo, de quo gloriari possit quasi non acceperit pag. 429.
vers.o ad tertiam, late explicans illud Pauli 1.ae ad Corint. 4.o quis te
discernit, quid habes, quod non accepisti etc.

Nono. Cū docet, cum aequalibus auxilijs unū converti, et aliū non converti
intelligendū eē, de auxilijs gratiae praevenientis, non vero adiuvātis, et coo-
pag. 170. vers. ad Secundam. perantis, in quibus non potest esse aequalitas, optime explicat pag. 240.
vers.o ad 2.a et in appendice folio 28. vers.o his illis, et toto 29. et 30.
Praeterea, cū loquitur de aequalitate gratiae praevenientis, sumit illā entitative
nec unquam negat esse maius Dei beneficium, illam gratiā praevenientem
dari in circunstantijs, in quibus praecognovit Deus illa homini bene operan-
pag. 86. col. 2. ad fin. 487. col. 1. ad init. 360. vers. quod deniq. et vers. quod si nomine. 364. vers. Si ita constitutis. turum, id q. indicat pag. 130. ad mediū, et 459. vers.o quod deniq., et vers.o
quod si nomine, et 460. à principio, et 461 ad mediū, quae eam disputat
quaestionem, an cum aequali auxilio gratiae praevenientis, unus converti

UGR Biblioteca Universitaria

possit, et non alius, solu agit de aequalitate illius entitatiua, quoniam Diss. 35. in art.º 13. q.^{nis} 14. pag. 219. aperte docuerat, nomine gratiae, nõ intelligi (ut de ea in illo libro disputatur) omnia, quę à Deo gratis impendantur, ętemaq; eius prouidentia praeordinatur, et praeparantur, sed ea sola auxilia gratiae, à quibus opera nostra habent, quod sint ordinis supernatis.

pag. 149. vers. explicauimus.

Decimo. Ad perseuerandũ requiri speciale donum perseuerantiae, aperte docet pag.ª 71. ad finem, 93. et 95. vers.º 2.ª Concl.º pag. 490. vers.º dicendũ est.

pag. 49. vers. quarto ponendũ. 63. per totã. 64. vers. 2.ª c.º 337. vers. secundũ est.

Undecimo. Praedestinationi quoad suũ integrum effectum, nullam haberi causã ex parte ipsius praedestinati, sed totam in Dei volũtatem misericorditer praedestinantis, tanquam in causam reducendam esse, aperte testatur pag. 418. vers.º 4.ª Concl.º et ex professo probat. Idem docet pag. 463. vers.º quinta Concl.º et pag. 466. Praeterea pag. 412. et 413. refert sent.ª Chrysostomi Iauelli Dominicani, et alioꝝ affirmantiũ, usum liberi arbitrij prouenientẽ ex auxilio nati, et speciali, et à Deo praeuisum, esse causã, seu rationem praedestinat.^{nis} ex parte adulti, quã sent.ª tanquam falsam, et parũ tutam in fide, late refellit, pag. 415. vers.º hac sent.ª et pag. 466. vers.º his ita constitutis, ex propria sent.ª definit, nullam dari causã, rationẽ, aut conditionem, etiam sine qua non, ex parte usus liberi arbitrij praeuisi, aut praedestinat.^{nis} aut medioꝝ, quibus Deus praeuidebat peruenturos in vitã aeternã, sed id totũ docet in solam liberam, ac misericordem volũtatem Dei referendũ, qui pro solo suo beneplacito, id ita voluit, et multis ibidẽ explicat, pag. vero 467. vers.º 7.ª Concl.º respectu praescientiae, admittit condit.^{nẽ} ex parte cooperationis liberae, quoniã sine illa nõ fuisset, Deus illam nõ praesciuisset, et quatenus ea praescientia est necessaria ad praedestinat.^{nẽ} et eius infallibilitatem, obiectum illius vocat conditionẽ sine qua non, et optime explicat pag. 473. ad mediũ, et 474. vers.º illud magnopere, et pag. 481. vers.º quod vero, pag. 486. vers.º hac ergo, 490. vers.º quartũ est.

pag. 359. vers. 4.ª c.º 362. vers. 5.ª c.º 364. vers. sic constitutis. 3.º pag. 319. vers. Chrisostomus Iauellus.

pag. 320. vers. Licet sententia. 321. et. 364. vers. Sic ita constitutis.

pag. 364. vers. 7.ª conclusio

pag. ~~4~~ 368. vers. Verũ longe melius 369. vers. illud magnopere. 382. vers. quod vero. 385. vers. hac ergo. 388. vers. quartũ est.

Ex his omnibus aperte colligitur, propositiones contra Molinã exhibitas S. V.^{E} tanquam Pelagianas, aut semipelagianas, uel meras esse calumnias, uel hominum, qui aut eius doctrinam non legerũt, aut qui Pelagij aut semipelagianoꝝ errores ignorarunt.

UGR Biblioteca Universitaria